

Bohoslužby v Javorníku 11.října 2015

Mk 10, 17-30

Milé sestry, milí bratři, častokrát se člověk ptá, co má dělat, aby něco ve svém životě změnil. Častokrát hledáme cestu a poznáváme přitom, že nalezení východiska přesahuje naše možnosti. A tak se obracíme někam pro radu. Určitě si vzpomeneme na svá dětská léta a údiv nad tím, když někdo něco výjimečného vykonal. A my se jen ptali, jak to udělal? Takovéto hledání tedy patří k lidskému životu již od nejranějších období. Co se mění, je jen cíl, ke kterému hledáme cestu.

Člověk, který přiběhl za Ježíšem, si stanovil cíl skutečně ušlechtilý. Chce dosáhnout podílu na věčném životě. Možná je docela zajímavou otázkou, jak k takovému cíli dospěl? Může to být dvojím způsobem. První cesta vyplývá z naslouchání Ježíše. Ježíš mluvil chvíli předtím o tom, že kdo nepřijme království Boží jako dítě, tak do něj nevejde. To je dost provokativní výzva. Vždyť pokud by to tak myslel doopravdy, tak ty zástupy dospělých kolem něj by asi neměly šanci tohoto království dosáhnout. V Ježíšových slovech tak musel být skrytý jiný význam. A je-li v tom nějaký skrytý význam, je na místě se ptát po pravém smyslu. A asi není lepší způsob než právě přímá otázka. Co tedy má člověk činit? Jak má jednat, aby se ho dosažení Božího království také týkalo? Vždyť Ježíš o něm mluví s takovou naléhavostí, že není možné zůstat ve vztahu k němu naprosto lhostejným. Jedná se o skutečný poklad, který stojí za to v životě hledat. A Ježíšovo slovo se zdá být tím nejlepším klíčem, který pomůže toto království najít. To je tedy takový velice ušlechtilý důvod, proč hledat cestu ke získání podílu na Božím království.

Když jsem mluvil o tom, že se jedná o opravdový poklad, může se stát, že jej člověk hledá i z důvodů zcela jiných. O tom člověku, který ze Ježíšem přiběhl, neboť viděl naléhavou potřebu s Ježíšem mluvit, jsme také četli, že měl mnoho majetku. Byl zabezpečen z toho pozemského hlediska, dosáhl na všechno možné, čeho se jen dosáhnout dalo. A najednou vidí, že je něco vzácného, co ještě nemá. Ještě nějaká další pojistka života, aby to měl všechno hezky kompletní. I tak se dá hledat Boží království. Člověk nevidí jeho nutnost pro svou spásu, ale vidí jeho mimořádnost pro naplnění svých tužeb. Prostě si řekne, že tento poklad ještě nemá a tak ho zařadí do své sbírky. Je to sice trochu podivný pohled na jednání toho člověka, ale není zase tak nepravděpodobný. Vždyť v zástupech kolem Ježíše bylo docela dost lidí, kteří byli jen zvědaví, kterým nešlo o to se sebou něco dělat, ale šlo jim o to vidět Ježíše a přidat si tento zážitek do své sbírky. A myslím, že podobně bychom to mohli vidět i dnes. Ne všichni, kdo hledají Krista, hledají skutečně jeho spásu. Spíše hledají něco nezvyklého, něco, co touží mít,

než to, čemu by se odevzdali.

Ať již jsou pohnutky k hledání jakékoliv, Ježíš nabízí způsob, kterým lze podíl na Božím království získat. Nejprve se ptá na přikázání, na druhou část desatera, tedy to, co se týká vztahu k lidem. Jak je na tom? Dokáže být ve vztahu k lidem podle představ Božích? Tedy nedělat nic, co by druhým ubližovalo? Zde to připomíná velice silně námitky mnohých lidí, se kterými se občas bavíme o hříchu. Často přeci argumentují tím, že nedělají nic, co by rušilo právě tu druhou část desatera. A zdá se, že v tuto chvíli jim Ježíš dává za pravdu. Ano, velice záleží na tom, abychom milovali své bližní jako sebe sami, jak je ta druhá část desatera shrnuta v dvojím přikázání lásky. Bez dobrého vztahu k druhým lidem se do království Božího vejít nedá.

U toho člověka si můžeme říct, že je skutečně dobrý. Zachovávat všechna ta přikázání již od svého mládí, to není jednoduché. Vždyť se podívejme na své životy. Jak se nám v nich daří naplňovat onu lásku k bližním? Asi málokdo bude mít tu zkušenost s tím, že je zlodějem, vrahem, rozbíječem manželství, pomlouvačem, nectil by rodiče. Ale přeci jen tyto příkazy mají mnoho dalších podob, kde již nemusí jít o viditelné zločiny, ale nenápadné pohrdání, odmítání, povyšování nad druhé. A tak si člověk řekne, že není zase tak lehké být opravdu ve vztahu k druhým lidem dobrý, nedělat nic, co by jim mohlo ublížit. Pokud to přesto někdo dokáže, zaslouží si náš obdiv. I když je pravdou, že zde jde o velice osobní pohled. Člověk soudí sám sebe. Svědectví o tom, že vše skutečně dodržuje, nevydávají lidem kolem něj, ale vydává je sám za sebe. To samozřejmě může být velice zrádné, protože každý sám sebe chce vidět lépe, než je skutečnost. A může to být i neúmyslné. Kdo z nás by o sobě jen tak řekl, že je špatný člověk? Myslím, že nám to prostě není tolik vlastní. Pokud skutečně neuděláme nějakou velikou chybu, nezpůsobíme veliký malér, tak se nepovažujeme za zlé. Jsme o sobě přesvědčeni jako o těch dobrých, kteří dodržují všechna pravidla, všechna přikázání.

Ale budiž, i když se člověk v soudech o sobě může mýlit, u toho člověka to Ježíš neřeší. Když to říká, že vše dodržoval již od svého mládí, může se vydat o další krok dále. A právě v tom je zajímavé vyvrcholení dnešního textu. Na docela sebevědomou odpověď onoho člověka reaguje Ježíš láskyplným pohledem a jakoby jen malou poznámkou. Dobře, když to všechno zachovááš, tak už stačí jen jedno. Prodej všechno, co máš, rozdej to chudým a pojď mne následovat. Tady končí veškerá legrace. Je třeba vykonat něco mnohem většího a náročnějšího, než se zdálo v prvním kroku. Prodat všechnen majetek a rozdat, co z prodeje člověk získá? To zní nespílnitelně. Na druhou stranu to vlastně stále patří k oné lásce k bližnímu, k těm přikázání, o kterých byla již prve řeč. Vztah k bližním přeci není jen o nekonání zlého, ale je o konání dobrého, o pomoci potřebným. Jak jinak jim pomoci, když jsou chudí, nic nemají? Ne-li právě tak, že se s nimi rozdělím o své bohatství? Zákon Mojžíšův to přeci tak nějak předpokládal. Lidé měli pamatovat na chudé, vdovy a sirotky. Podle vztahu k těmto lidem se měřila jejich zbožnost. Takže výzva k tomu, aby rozdál svůj majetek je vlastně jen dotažení

onoho zachovávaní příkázání. Je však pravda, že v tom je ještě trochu víc. To souvisí s tím následováním. Rozdat úplně všechno by za normálních okolností bylo asi docela nerozumné. Ano, pomohl by jiným, ale sám by se dostal do situace, kdy bude odkázán na pomoc jiných. Když ale Ježíš mluví o následování, je to trochu něco jiného. To vidíme na poznámce Petrově, opustili vše a šli za ním. A Ježíš mu říká, že není nikdo, kdo by se takto rozloučil se vším, co má, a přitom nezískal mnohem víc. A tak i zde platí, že bylo by bláznovství se všeho vzdát jen tak pro nic za nic. Je ale krokem víry a žádným bláznovstvím, když se člověk všeho vzdá pro Ježíše. Zde totiž nejde o oproštění se majetku, ale o rozvázání pout k službě, k životu s Ježíšem. Proto je tento krok také důležitý k získání podílu na Božím království.

Svémi odpověďmi Ježíš učedníky docela vyděsil. Jestliže se zprvu zdálo, že bude jednoduché získat Boží království, nyní to vypadá nemožně. Ten člověk, co se ptal, odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Když šlo o to, dávat si pozor na své činy, ještě to šlo, když ale jde o to se něčeho vzdát, je to problém. Přitom učedníci asi dobře rozumí tomu, že nejde zdaleka jen o hmotný majetek. Ten byl důležitý ve chvíli, kdy se jednalo o člověka, který ho má mnoho. Ale ani chudí zde nejsou ve výhodě. Možná nemají takový problém zbavit se toho mála, co vlastní. Ale upřímně řečeno, bylo by to asi dost pokrytecké, kdyby šlo jen o to vzdát se peněz či nemovitostí. Náročnost toho kroku za Ježíšem spočívá v tom, že pod majetkem či bohatstvím se může u každého člověka skrývat něco jiného. Pokaždé to ale bude něco, na čem mu záleží, co má pro něj velikou hodnotu, bez čeho si neumí život představit. Ostatně v závěru textu Ježíš nemluví jen o opuštění majetku, ale také o rodině, vztazích. Není divu, že takto pojaté zřeknutí se všeho, co člověk má, působí na učedníky děsivě. Kdo vůbec může být spasen? Vždyť je to nemožné, opustit skutečně všechno a nemít nic. Ale do těchto úvah znovu vstupuje Ježíš. Ano, člověku je to skutečně nemožné. Lidskou silou, lidskou aktivitou se ke spáse dojít nedá. Ne proto, že by neexistovala cesta. Problém je v tom, že se tou cestou nedá vlastně jít. Je nad naše síly. Podmínky jsou tak těžké, že se nedají vyplnit. Jediná naděje je zde v Bohu. Tedy v tom, že náš život se naplní jím, jeho slovem, jeho Duchem. Tady už není takový problém vzdát se všeho, co člověk má, protože ví proč se toho vzdává, ví že jeho život na těchto věcech nestojí. A to je hodně silný argument, protože většinou nějaký krok neuděláme proto, protože se bojíme.

Jak tedy můžeme získat podíl na Božím království? Předně o ně stůjme ne kvůli sobě, ale kvůli Ježíši. Ne proto, že je to něco extra, ale protože je to místo, kde budeme se svým Pánem. To je velice důležité. Druhou věcí je pak důvěra Bohu a vyznání jeho jedinečnosti v našich životech. Když máme při sobě našeho Pána, nepotřebujeme se zajišťovat již ničím dalším. Nejde tedy o to, abychom neměli vůbec nic, ale jde o to, abychom tomu, co máme, nedávali své srdce a nespolehali na to víc než na Boží milost, která nás osvobozuje. Chceme-li mít podíl na Božím království, dejme Bohu podíl na našem životě.

Pane Ježíši, mnoho věcí hledáme a u tebe nacházíme východisko. Děkujeme, že nám také

Neděle 11.října 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 10:49 -

dáváš poznat cestu, kterou smíme dojít do tvého království. Prosíme dej, ať ve svých životech vyvyšujeme tvé jméno.

Amen.